

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14Csp/113/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207071
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121207071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobcu: H. Č., B.. XX.XX.XXXX, X. U. XX, XXX XX L., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Lukáš Mojsej s.r.o., so sídlom Žižkova 2073/19, 040 01 Košice, IČO: 51 417 685 o primerané finančné zadost'učinenie 3 107,10 EUR, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 350 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 24.8.2021 domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 3 107,10 EUR. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15Csp/70/2020 bol v postavení spotrebiteľa úspešný v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 15Csp/70/2020 zo dňa 24.11.2020, právoplatným dňa 22.12.2020, bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2 507,10 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 507,10 EUR od 26.9.2020 do zaplataenia a určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.7.2008 v Obchodných podmienkach v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6, v znení: „platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) poplatky podľa sadzovníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu vo veci samej, konkrétne body 27 až 29, 34 a 37. Ako spotrebiteľ si uplatnil satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v uvedenom súdnom konaní. Primerané finančné zadost'učinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Uplatnenú výšku primeraného finančného zadost'učinenia 3 107,10 EUR odôvodnil tým, že táto zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 2 507,10 EUR a tiež neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmluve, za ktorú považuje primeranú sumu 600 EUR. Žalobca zdôraznil, že žalovaný nielenže v predmetnej zmluve o úvere používal neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale tiež konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 2 507,10 EUR, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva. Výsledná suma PFZ by mala zohľadňovať ku PFZ vo vzťahu

ku každému z nárokov, ktoré mohli byť uplatnené samostatnými žalobami. Záverom poukázal žalobca na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v základnom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania. Mal za to, že žalobca nesplnil zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, a to úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti voči porušiteľovi. Zastával názor, že žalovaný nie je porušiteľom, nakoľko bezdôvodné obohatenie vzniklo na základe zmluvy o úvere, ktorú koncipoval pôvodný veriteľ a žalovanému bola iba postúpená pohľadávka z predmetnej zmluvy o úvere bez toho, aby žalovaný mohol nejakým spôsobom ovplyvniť jej obsah, podmienky a ustanovenia. Poukázal na to, že v predošlom konaní nebolo rozhodnuté o porušení práva či povinnosti žalobcu a tiež absentuje zodpovedný subjekt ako porušiteľ práv žalobcu. Namietal aj výšku primeraného finančného zadosťučinenia a hodnotil konanie žalobcu ako zjavné zneužívanie jeho práv, nakoľko je potrebné skúmať všetky aspekty posudzovanej právnej veci a tiež sa musí prihliadať na „rozsah“ zásahu do práv spotrebiteľa. Nemožno priznávať práva spotrebiteľom len titulom toho, že sú spotrebiteľia, nakoľko takéto bezlimitové nazeranie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán sporu. Suma primeraného finančného zadosťučinenia nebola zo strany žalobcu nijak špecifikovaná, relevantne odôvodnená a preukázaná. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné limitovať a zohľadniť, aký dopad a právne následky malo predchádzajúce konanie na spotrebiteľa, ako i všetky relevantné skutočnosti. Žalobca ako spotrebiteľ predchádzajúcim konaním získal finančné prostriedky, teda dopad do jeho osobnej, či majetkovej sféry nepredstavoval žiaden výrazný zásah, z ktorého dôvodu nemožno priznať primerané finančné zadosťučinenie vo vyššej výške, nakoľko by to bolo v zjavnom nepomere a nepredstavovalo by primeraný satisfakčný prostriedok. Žalobcom požadovanú výšku PFZ považoval za neprimeranú a neplniacu satisfakčný účel, ale skôr ju hodnotil ako zjavné zneužívanie postavenia spotrebiteľa a jemu prislúchajúcich práv. V ďalšom texte vyjadrenia sa žalovaný venoval už iba téme limitov ochrany spotrebiteľa a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/1201/2009, podľa ktorého ochrana spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti, ako aj na odlišné stanovisko sudcu T. L. k rozhodnutiu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 547/2012.

3. Žalobca v replike uviedol, že označenie žaloby za bezúspešné a šikanózne je absolútne nenáležité konštatovanie a takýto osobný útok žalovaného predstavuje popieranie práva žalobcu na prístup k súdu a súčasne vyjadruje celkový vzťah žalovaného k rešpektovaniu ústavou garantovaného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj princípu ochrany spotrebiteľa. Žalobca poukázal na postoj žalovaného, ktorý sa i napriek jeho skúsenostiam a vedomostiam o neúspešnosti jeho tvrdení, stále nemení. K veci samotnej uviedol, že skutočnosť, že žalovaný zmluvu o úvere nekoncipoval, neliberuje a nezbavuje žalovaného zodpovednosti za porušenie jeho zákonných povinností. Tvrdenia žalovaného považoval rovnako ako v základnom konaní za alibistické s cieľom vyhnúť sa akýmkoľvek spôsobom zodpovednosti za porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Žalovaný fakticky vykonával práva veriteľa z úveru a domáhal sa zaplata pohľadávky. Je teda subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenie z úveru. Ak žalovaný je na jednej strane subjektom, ktorý by bol v prípadnom súdnom konaní aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby voči žalobcovi ako dlžníkovi, tak na druhej strane ostáva žalovanému vecná legitímácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Žalovaný po materiálnej a formálnej stránke je subjektom, ktorý hmotnoprávne disponoval s pohľadávkou zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.7.2008. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti spotrebiteľského práva nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pohľadávku od právneho predchodcu prevzal spolu so všetkými právami a povinnosťami a požadoval jej zaplataenie. Postúpením pohľadávky žalovaný ako postupník vstúpil do práv a povinností zo zmluvného vzťahu a prevzal aj zodpovednosť za porušenie práv a povinností z tohto zmluvného vzťahu. Za daných okolností je žalovaný pasívne legitímovanou stranou sporu. Žalobca v súvislosti s argumentáciou žalovaného o zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.5.2017. Uviedol, že vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku PFZ za adekvátnu, zodpovedajúcu účelu PFZ ako určitej satisfakcie. Poznamenal, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Primerané finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného i iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy 3 107,10 EUR je vzhľadom na postup žalovaného a intenzitu porušení

spotrebiteľských noriem evidentne daná. Zároveň dal do pozornosti, že žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech, čo stupňovalo stresové situácie a psychické vypätie na strane žalobcu. Výsledok základného konania však dokazuje, že argumentácia žalovaného nemala oporu v hmotnom práve, hoci žalovaný už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Preto žalobca tiež považuje za nenáležité tvrdenie žalovaného o tom, že nedošlo k výraznému zásahu do majetkovej a osobnej sféry. Za analogického použitia terminológie trestného práva by súdy mali pri úvahách o výške PFZ zohľadňovať v neprospech dodávateľov, v ich postupoch voči spotrebiteľom, špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovaní porušení spotrebiteľského práva PFZ zvyšovať a nie znižovať. Záverom dal žalobca do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v nie iba „symbolickej“ výške (príkladom označil 10 rozhodnutí súdov aj s výškou PFZ) a tiež poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku určeného za neprijateľný.

4. Žalovaný v duplike zotrval na tvrdení o šikanóznom výkone práva žalobcu a podotkol, že výkon práv nemôže bezdôvodne a neoprávnene zasahovať do práv inej tretej osoby. Zotrval tiež na vznesenej námietke pasívnej vecnej legitímácie v spore a tiež na tvrdeniach o nedodržaní a nesplnení hmotnoprávných podmienok na podanie žaloby o priznanie PFZ. Na margo výšky PFZ uviedol, že už z koncipácie pojmu primerané znamená, že finančné zadosťučinenie má predstavovať len primeranú satisfakciu, nie satisfakciu v rozsahu neprimeranom zásahu a rozsahu neprimeranom skutkovým okolnostiam. Podľa žalovaného požadovaná výška PFZ nereflektuje s právnym inštitútom PFZ a ide o zneužívanie práva.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie. Na pojednávaní dňa 22.2.2022 strany zotrvali na svojich doterajších písomných podaniach. Právny zástupca žalovaného ešte poukázal na to, že žalobca si uplatňuje priznanie PFZ v dvoch samostatných konaniach na základe jednej zmluvy o úvere, ktorú koncipoval a podpisoval so žalobcom právny predchodca žalovaného. Inštitút PFZ má mať funkciu sankčnú a satisfakčnú. Nemá slúžiť k obohacovaniu spotrebiteľa. Sankčná funkcia bola podľa názoru žalovaného naplnená už tým, že žalovaný bol nútený vydať bezdôvodné obohatenie na základe zmluvy o úvere, ktorú podpisoval ešte jeho právny predchodca. Preto žalovaný navrhol, aby súd v prípade, že čiastočne vyhovie žalobe, priznal PFZ v primeranej výške.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, ktoré strany súdu predložili alebo označili ako dôkazy (rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-35 zo dňa 24.11.2020 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, opravným uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-60 zo dňa 13.1.2021), oboznámil sa s obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-35 zo dňa 24.11.2020, právoplatným v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-60 zo dňa 13.1.2021, súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2 507,10 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 507,10 EUR od 26.9.2020 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok), určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere číslo 9525498908 zo dňa 2.7.2008, v Obchodných podmienkach, v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4. 6, v znení „platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa sadzovníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (III. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (IV. výrok). Žalobca vystupoval v predmetnom konaní rovnako ako žalobca, inicioval začatie predmetného konania za účelom ochrany svojich práv spotrebiteľa. Žalovaný bol tiež rovnako v postavení žalovaného, pričom z rozsudku vyplýva, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo na základe úhrad vykonaných žalobcom za účelom splatenia úveru zo Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 2.7.2008, ktorú uzavrel žalobca s právnym predchodcom žalovaného, a to Poštová banka a.s.

8. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzheyf6mzxgi>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzheyf6mzxgi>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

13. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

14. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

15. V predmetnej veci bolo nesporné, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podliehajúca právnej úprave o spotrebiteľských zmluvách. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobca vystupuje ako spotrebiteľ a

žalovaný ako dodávateľ (resp. právny nástupca dodávateľa) a na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

16. Obrana žalovaného v tomto konaní sa zakladala na námietke pasívnej vecnej legitímácie v spore a námietke nenaplnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia však dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, a preto žalobca ako spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

17. Súd má za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/70/2020-35 zo dňa 24.11.2020 zrejme, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa jednak tým, že uplatňoval v zmluve zakomponovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku, čím de facto používal nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi a tiež na základe zmluvy, ktorá sa kvôli jej nedostatkom považovala za bezúročnú a bez poplatkov, so voči žalobcovi bezdôvodne obohatil. Ak žalovaný namieta, že nedošlo k zásahom do majetkovej sféry žalobcu, pretože bol žalovaný na základe rozhodnutia súdu povinný vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi, tak je potrebné konštatovať, že práve bezdôvodným obohatením došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcu, pretože istý čas bol týmto žalobca neoprávnene ukrátený o svoj majetok a nemohol ním disponovať.

18. Obrana žalovaného spočívajúca v poukázaní na to, že nie je poruшитelom práv žalobcu ako spotrebiteľa, keďže zmluvu o spotrebiteľskom úvere so žalobcom uzatváral jeho právny predchodca neobstojí za zisteného skutkového stavu, z ktorého vyplýva, že žalovaný reálne na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere celkovo prijal platby vo výške 3926 EUR za účelom splatenia úveru, a teda reálne vstúpil do práv a povinností dodávateľa/veriteľa a žalobca bol nútený uplatniť ochranu svojich práv ako spotrebiteľa žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia a tiež určenia neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

19. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom jeho výšku určil v sume 1 350 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

21. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 350 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že bezdôvodným obohatením na strane žalovaného a existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky vyvolal žalovaný u žalobcu ako spotrebiteľa stav právnej neistoty, ktorý žalobca mohol/musel riešiť podanou žalobou, pričom na strane žalobcu bol preukázaný aj závažný zásah do jeho majetkovej sféry, keď sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu o sumu 2 507,10 EUR. Na margo žalovaným namietaného výkonu práva zo strany žalobcu, ktorý si uplatňuje viaceré nároky vo viacerých konaniach, súd poznamenáva, že hoci si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie v dvoch rôznych konaniach z rovnakej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd má za to, že vzhľadom na to, že predmetné primerané finančné zadosťučinenia sú uplatňované na inom

skutkovom základe, teda z iných porušení práv spotrebiteľa/povinností dodávateľa, súd nevidel prekážku pre prejednanie primeraného finančného zadosťučinenia hoci aj v dvoch, či viacerých konaniach, ak sa tieto odvíjajú od iného skutkového základu a reflektujú iné porušenie práv spotrebiteľa/povinností dodávateľa, pričom je zrejmé, že žalobca iniciovaním viacerých konaní vždy iba reagoval na „vývoj“ právneho vzťahu medzi účastníkmi konania.

22. Záverom súd zdôrazňuje aj fakt, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále so zreteľom na to, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

23. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobcov plný úspech v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.